

ולידתו שלא בקדושה, [ואילו שאר אם שהיה הורתו ולידתו בקדושה הרי הוא אסור מן התורה].

ואין לו שאר האב אפילו מדרבנן.

ביצד:

נשא את אחותו מן האב, אף שהיתה הורתה ולידתה שלא בקדושה וזה שנתגייר כקטן שנולד דמי, הרי זה יוציא, גזירה שמא ישא את אחותו מן האם שהיתה הורתה ולידתה בקדושה שהיא אסורה מן התורה.⁽¹¹⁾

ואם נשא את אחותו מן האב⁽¹²⁾ הרי זה יקיים, כי אין אב למצרי, וכולם יודעים את ההלכה הזאת ואין לחוש לאיחלופי.

ואם נשא את אחות האב מן האם הרי זה יוציא, ואף שאין זה אלא שאר אב, וגזירה משום אחותו מן האם.

ואם נשא את אחות האב מן האב הרי זה צח-ב יקיים.

כדבר ה' אשר דבר ביד עבדו הנביא, כשם שנהפך לנינוח מגזירה רעה לטובה, כך בימי ירבעם בן יואש נהפך להם לישראל מרעה לטובה.⁽¹⁰⁾

כאן שבה הגמרא למחלוקת רב אחא ורב ששת, וחזרת ומקשה על רב ששת ללישנא בתרא ואף על רב אחא ללישנא קמא:

תא שמע:

כבר נתבאר לעיל, כי אף על פי שהגר כקטן שנולד דמי, מכל מקום גר שהורתו שלא בקדושה והורתו בקדושה, כל שאר אם שיש לאמו אחריו, שהיתה הורתו ולידתו בקדושה, הרי הוא שאר אם גמור.

אבל שאר אם מאמו שהיתה הורתו ולידתו שלא בקדושה, אינו אסור מן התורה, כי גר שנתגייר כקטן שנולד דמי.

גר שהיתה הורתו שלא בקדושה, ולידתו בקדושה —

יש לו מדרבנן שאר האב שהיתה הורתו

אחר כי משעשה תשובה הרי הוא כקטן שנולד.

11. כן פירש רש"י, והוסיף הריטב"א לבאר לפי שיטתו, כי לכן כתוב הורתו שלא בקדושה ולידתו בקדושה, כי אם היתה הורתו ולידתו שלא בקדושה, אין שייך לגזור אטו ישראל גמור; ואולם הריטב"א והתוספות תמהו על פירושו של רש"י, וחלקו עליו בכיאר הברייתא; ואף רש"י עצמו בסנהדרין נח א ביאר את דברי הברייתא באופן אחר ממה שביאר רש"י כאן.

12. אין נפקא מינה מתי נולד שאר האב אם קודם גירותו של האב או לאחר גירותו.

10. א. המהרש"א כאן פירש, דהכוונה להמשך הכתובים שם: כי ראה ה' את עני ישראל מורה מאד ואפס עצור ועזוב ואין עוזר לישראל. ולא דיבר ה' למחות את שם ישראל מתחת השמים ויושיעם ביד ירבעם בן יואש.

אבל רש"י במלכים שם פירש: מרעה שהיו בה אשר איבדם מלך ארם ושימם כעפר לדוש, ועכשיו נהפך להם לטובה.

ב. בערוך נזר ביאר על פי תירוץ הגמרא כאן, את הקשר בין שני מימרותיו של רבי עקיבא; ויסוד דבריו, דהשב בתשובה הרי הוא כקטן שנולד כמו גר, ומטעם זה יכולה הנבואה ליהפך מרעה לטובה, כי הגזירה הרעה היתה על איש

כקטן שנולד דמי, מכל מקום אסור משום גזירה שמא יבואו להתיר בישראל אשה ובתה.

לכתחילה לא יכנסו, מפרש לה בגמרא.

אבל אם מתה אשתו מותר בחמותו, היינו שאם נשא אשה ונתגיירו הוא ואשתו וגם חמותו, ושוב מתה אשתו, אף שחמותו לאחר מיתה אסורה, והיה לנו לאסור כדי שלא יבואו להתיר כזאת בישראל — כולי האי לא גזרו חכמים.

ואיכא דתני: אסור בחמותו, ובהמשך תתבאר מחלוקתם.

קתני מיהת: מותר באשת אחיו, ומאי לאו דנסבה אחיו כשהוא גר, ותיקשי למי שאוסר אשת אחיו מאמו לכד?!?

ומשנינן: **לא, דנסבה כשהוא גוי.**

מאי למימרא!?

ואם נשא את אחות האם מן האב, הרי זה יוציא.

ואם נשא את אחות האם מן האב:

רבי מאיר אומר: יוציא, הואיל ויש כאן צד אם.⁽¹⁾

וחכמים אומרים: יקיים.⁽²⁾

שהיה רבי מאיר אומר: כל ערוה שהיא משום שאר האב, הרי זה יוציא, וכל ערוה שהיא משום שאר האב הרי זה יקיים.

ומותר באשת אחיו אפילו מן האם.⁽³⁾

ובאשת אחי אביו ואפילו מן האם.

ושאר כל העריות מותרות לו, לאיתווי: **אשת האב.**

ואם נשא גוי⁽⁴⁾ אשה ובתה⁽⁵⁾ ונתגיירו הוא ונשותיו, הרי זה כונס אחת ומוציא אחת. ואף שאין הן קרובות, היות וגר שהתגייר

4. ואי אפשר לפרש דאף פסקא זו עוסקת בגר שהורתו שלא בקדושה ולידתו בקדושה, שהרי גר זה ודאי לא ישא אשה ובתה; שמא תאמר לפרש שנשא אשה ובתה שנתגיירו ואין להם קורבה דכקטן שנולד דמי, אף זה אי אפשר, שאם כן היה יכול התנא להשמיענו דין זה אפילו בישראל, רש"י.

ביאור דבריו: דבשלמא אם אנו מפרשים בגר הרי משכחת לה שנשא תחילה אמה ובתה בהיותו בגויותו וקא משמע לן שצריך לגרש, אבל אי מיירי בגר שנשא אחר כך, אם כן מה לי גר מה לי ישראל.

5. והוא הדין אשה ואחותה מן האם, תוספות, וראה עוד שם.

1. לשון רש"י הוא: הואיל ואיכא צד אם, ובפשוטו משמע כוונתו שזה דומה לאחות האב מן האם; ואולם בלשון הברייתא איתא "כל ערוה שהיא משום שאר אם, יוציא", ומשמע דהגדר הוא שאסרו חכמים כל שאר אם גם אינו שאר לאם אלא דרך אב.

2. ביאר רש"י שאין זה דומה לאחות האב מן האם שאף לדעת חכמים הרי זה יוציא, כי אחות האב מן האם הרי זו דומה לאחותו מן האם, אבל אחות האם מן האב אינה דומה לאחות האם.

3. ואין גוזרים אטו אשת אחיו שנולד בקדושה מאמו שהוא אסור מן התורה, כי כל דרך אישות לא גזרו חכמים, רש"י.

מהו דתימא: ליגזור כשהוא גוי אטו כשהוא גר.

קא משמע לן שאין גוזרים.

אמר מר: נשא אשה ובתה, הרי זה כונס אחת ומוציא אחת. לכתחילה, לא יכנוס.

וקא סלקא דעתין דהכי קאמר: אם היתה אחת נשואה לו ובא עליה אחר שנתגייר, והיא אשתו הגמורה, שוב לא יכנוס את השניה, ולפיכך תמהה הגמרא:

הרי הדברים קל וחומר: השתא אפוקי מפיק [אם חייבוהו חכמים להוציא].

לכתחילה — מיבעיא!! [הרי פשיטא שלא יכנוס] ולמה הוצרך התנא לאמר זאת!?

ומשינינן: זה שאמרו: לכתחילה לא יכנוס, לא קאי על אשה ובתה.

אלא התם — על תחילת הברייתא — קאי.

והכי קאמר:

הך דאמור רבנן יקיים, כגון אחותו מן האב — מכל מקום, לכתחילה לא יכנוס.

למדנו לעיל: מתה אשתו מותר בחמותו, ואיכא דתני אסור בחמותו.

ומפרשת הגמרא:

חדא ברייתא כרבי ישמעאל.

וחדא ברייתא כרבי עקיבא, כדמפרש ואזיל.

מאן דאמר [האוסר] סבר כרבי ישמעאל, דאמר: חמותו לאחר מיתה באיסורא קיימא

[עומדת היא באיסורה הקודם], כשם שמחיים הרי היא בשריפה כך לאחר מיתה, וכיון שכן אף גבי גר גזרו ביה רבנן.

ומאן דשרי [המתיר] סבר כרבי עקיבא, דאמר: חמותו לאחר מיתה קלש ליה איסורא [נחלש איסורה] שאינה בשריפה, ולפיכך גבי גר לא גזרו ביה רבנן.

מתניתין:

חמש נשים שהיו זרות זו לזו, שנתערבו ולדותיהן הזכרים, ועוד היתה לכל אחת מהן בן ודאי מאותו בעל —

והגדילו הבנים התערובות, ונשאו נשים, ומתו.

ונמצאו חמשת הנשים זקוקות ליבום לחמש הבנים הודאין, אלא שאין כל אחת יודעת מי הוא אחי בעלה שייבמנה או יחלוץ לה, כיון שנתערבו.

כיצד הוא היתירן:

ארבעה בנים ודאין חולצין לאחת [לראשונה הבאה להתיר את עצמה]. ואחד מהם אם ירצו [הוא והיא] הרי הוא מייבם אותה.

שהרי ממה נפשך מותרת היא לו, כי אם אכן יבם שלה הוא מה טוב, ואם לאו בהכרח שאחד מהארבעה שכבר חלצו הוא היבם שלה, והרי נפטרה מן היבום ומותרת לינשא לכל אדם.

ובכך הותרה הראשונה.

ושוב: הוא [זה שייבם את הראשונה] ושלשה בנים ודאין אחרים חולצין לאחת [לשניה הבאה להתיר את עצמה], ואחד

ומשום שיש לחוש דקפנע ביבמה לשוק, כי הרי אפשר שאין היא יבמתו ועדיין לא חלצה מן היבם שלה, והיבמה הרי אסורה לשוק.

עוד מפרשת הגמרא:

מאי "הוא ושלשה חולצין לאחת", כלומר: למה שנינו שהמייבם את הראשונה חולץ לשניה, ואין מייבם את השניה זה שייבם את הראשונה [וכן בכולן]?

דלא תימא: ליבמינהו חד לכולהו, כלומר: לכן לא מייבם אחד מהם שנים או את כולן **אלא כל חד וחד מייבם חדא**, כל אחד ואחד מן הודאין מייבם רק אחת —

משום **דילמא מיתרמיא ליה ידיה**, שמא על ידי כך תגיע כל יבמה ליבם שלה ותתקיים מצות יבום, אבל אם האחד מייבם שנים, הרי ודאי שאחת מהן לא התיבמה ליבם שלה.⁽⁷⁾

מייבם; וכן השלישית מקבלת חליצה מארבע בנים ודאין — ובתוכם השנים שייבמו את האחרות — ואחד מייבם אותה, וכן הרביעית והחמישית.⁽⁶⁾

נמצאו ארבע חליצות, ויבום לכל אחת ואחת.

גמרא:

שנינו במשנה: ארבעה חולצין לאחת ואחד מייבם אותה:

מפרשת הגמרא: **ודוקא מיחלין וחדר יבומי**, יש לעשות דוקא כסדר המשנה, שמתחילה יחלצו לה הארבעה ואחר כך ייבם החמישי, שעל ידי זה נמצא שבשעת יבמו של החמישי הותרה לו אשה זו ממה נפשך, שהרי או שהותרה זיקתה על ידי החליצות ושוב אינה יבמה לשוק, או שהיא יבמתו.

אבל יבומי ברישא לא, אסור לאחד מהם לייבם לפני שיחלצו לה הארבעה האחרים,

שתתקיים מצות יבום בודאי או בזו או בחברתה, מאשר שייבמו שנים את שתיהן ואפשר שלא תתקיים מצות יבום אף באחת מהן.

וב"כוס ישועות" תמה, דאם כן מה בין שתי נשים לחמש נשים, דהכי נמי יש לומר בחמש נשים שעדיף אחד מייבם את החמש כדי שתתקיים מצות יבום בודאי באחת מן החמש, וראה מה שביאר שם.

ולפי דברי ה"ם של שלמה" כתב ליישב בכוס ישועות, למה נקטה המשנה "חמש נשים" אף שבפשוטו אין הפרש בין חמש לשתים, וכמו שנתבאר לעיל בהערה.

וב"נהור שרגא" פקפק בעיקר דברי ה"ם של שלמה, כי מה לו לאחד בקיום מצוה של חבירו, והרי עדיף לכל אחד לייבם, שמא ייבם

6. בפשוטו, תמצא כל דין המשנה גם בשתי נשים, ואין תוספת חידוש בחמש יותר מבשתים, וכתב התוספות יום טוב, כי אגב ששנינו בקדושין [פרק ב משנה ז]: "מעשה בחמש נשים", מסרך תנא דהכא נמי למיתני חמש נשים; ובכוס ישועות כתב באופן אחר יתבאר בגמרא בהערות.

7. א. כתב רש"י בסוף המשנה: "אמרינן בגמרא דהכי שפיר טפי, דילמא לכל חד מתרמיא ידיה ומייקיימא מצות יבום"; ומיהו בפשוטו דין גמור הוא, שהרי קיימא לן מצות יבום קודמת למצות חליצה, וראה בתוספות יום טוב.

ב. כתב בים של שלמה, שאם היו רק שתי נשים, אדרבה עדיף שייבם אחד את שתיהן כדי

מִן הָאֵב שָׁאִין לָהֶם עִם שָׂאֵר בְּנֵי הַתְּעֻרֻבוֹת שׁוֹם קוֹרְבָּה.

וְאִילוּ מִקְצַתְן אַחֲרֵי שֶׁל הוֹדָאִין — מַלְבֵּד הַיּוֹתֵם כְּמִקְצַת אַחֲרֵי אַחֲזִין מִן הָאֵב — הַיּוֹת לְאַחַד מִבְּנֵי הַתְּעֻרֻבוֹת גַּם אַחֲזִין מִן הָאֵב בְּלִבְד —

דְּהַיִּינוּ, שְׁלֹאֲתֵן מִקְצַת וְדָאִין הִיָּה בֵּין בְּנֵי הַתְּעֻרֻבוֹת, אַחַד שֶׁהוּא אַחֲזִין מִן הָאֵב, וְאַחַד שֶׁהוּא אַחֲזִין מִן הָאֵב, וְנִמְצָא שְׂאֵסוֹר הוּא לִיִּבֵם אִף אַחַד שְׂמָא אַחֲזִין הוּא מִן הָאֵב, וְחַיִּיב הוּא לְחַלּוֹץ לְכָל אַחַד שְׂמָא אַחֲזִין הוּא מִן הָאֵב.

כֵּךְ הוּא דִּינָם: **אַחִים מִן הָאֵב**, כְּלוֹמֵר: אוֹתֵן מִקְצַת וְדָאִין שִׁישׁ לָהֶם בֵּין בְּנֵי הַתְּעֻרֻבוֹת גַּם אַח מִן הָאֵב בְּלִבְד, הַרִי אֵלוּ חוֹלְצִין כְּדִי לְהַתִּירָן לְשׁוּק כִּי שְׂמָא אִשְׁתְּ אַחִיהֶם מִן הָאֵב הִיא, וְלֹא מִיִּבְמִין כִּי שְׂמָא אִשְׁתְּ אַחֲזִין מִן הָאֵב הִיא.

תַּנּוּ רַבְנֵינוּ: (8) הַיּוֹ מִקְצַתְן שֶׁל הוֹדָאִין אַחֲזִין, וּמִקְצַתְן שֶׁל הוֹדָאִין שָׁאִין הֵן אַחֲזִין, הַאֲחִין הַרִי הֵן חוֹלְצִין, וְשָׁאִין אַחֲזִין הֵן שְׂמִיִּבְמִין, וּמִפְרָשׁ לָהּ וְאִזִּיל.

מֵאִי קָאֵמֵר?

אֵמֵר רַב סְפָרָא: הַכִּי קָאֵמֵר:

אִין דִּין מִשְׁנַתְנוּ — שְׁכָל אַחַד מִהַבְּנִים הוֹדָאִין יִכּוֹל לִיִּבֵם — אִמּוֹר, אֵלֹא אִם כֵּן כָּל אַחַד מֵאוֹתָם וְדָאִים הוּא אַח מִן הָאֵב [אוּ מִן הָאֵב וּמִן הָאֵב] שֶׁל אַחַד מִבְּנֵי הַתְּעֻרֻבוֹת, וְאִילוּ לְשָׂאֵר בְּנֵי הַתְּעֻרֻבוֹת הוּא זֵר, וְלִפִּיכֵךְ יִכּוֹל הוּא לִיִּבֵם, שֶׁהַרִי אִין אֲנוּ מִסְתַּפְקִים בּוֹ אֵלֹא שְׂמָא יִבֵם הוּא [אִם זֹו יִבְמַתָּן] וְיִכּוֹל לִיִּבְמָה, אוֹ שֶׁהוּא זֵר [אִם אִינָהּ יִבְמַתָּן] וְיִכּוֹל לְשֹׂאֲתָהּ לְאַחֲרֵי שֶׁחֲלָצוּ כָּל הָאֲחֵרִים וְנִפְטְרָה מִזִּיקָתָהּ.

אֲבָל אִם הַיּוֹ רַק מִקְצַתְן שֶׁל הוֹדָאִין — כָּל אַחַד מֵהֶם לְאַחַד מִבְּנֵי הַתְּעֻרֻבוֹת — אַחֲזִין

8. כֵּן הִיא גִירְסַת הַר"ח בְּתוֹסְפוֹת, וְכֵן גִּרְסַת הַב"ח.

9. וּמִשְׁכַּחַת לָהּ כְּגוֹן רַאוּבֵן שֶׁנִּשְׂאָ אֶת רַחֵל וְיִלְדָה לּוֹ אֶת יוֹסֵף [וְהוּא בֶן וְדָאִין], הַלֵּךְ רַאוּבֵן וְגִירְשָׁה לְרַחֵל וְנִשְׂאָה בּוֹעֵז שֶׁהִיָּה לּוֹ כְּבֵר בֶּן וְדָאִי מֵאִשָּׁה אַחֲרָת וְשִׁמּוֹ עוֹבֵד וְנִתְעַבְרָה רַחֵל הַיִּמְנוּ, וְהֵלֵךְ רַאוּבֵן וְנִשְׂאָ אִשָּׁה אַחֲרָת וְשִׁמָּה חֲנָה וְנִתְעַבְרָה הַיִּמְנוּ, וְיִלְדוּ הֵן עִם עוֹד שְׁלֹשׁ נַשִּׁים — שֶׁהִיָּה לְבַעֲלִיהֶן בֶּן אַחֲרֵי — בְּמַחְבּוּא, וְנִתְעַבְרוּ הוֹלְדוֹת.

נִמְצָא שְׂעוּבֵד עִם שְׁלֹשַׁת הַבְּנִים שֶׁל שְׁלוֹשֶׁת הַנַּשִּׁים הָאֲחֵרוֹת יֵשׁ לָהֶם בֵּין בְּנֵי הַתְּעֻרֻבוֹת אַחַד שֶׁהוּא אַחֲזִין מִן הָאֵב, וְאִילוּ לְיוֹסֵף — שֶׁהוּא בֶּן

אֶת יִבְמַתּוֹ, וְאִין לּוֹ לְהַנִּיחַ סֶפֶק קִיּוֹם מִצּוֹה דִּידֵיהּ מִפְּנֵי קִיּוֹם מִצּוֹה וְדָאִית שֶׁל חֲבִירּוֹ, וְעִיִּין בְּאוֹרַח חַיִּים סִימֵן תְּפ"ב בְּשַׁעֲרֵי תְּשׁוּבָה [לְעַנְיַן חַיּוּב מִצָּה וּמְרֻרָה], עַכְתָּ"ד.

וּסְבַרְתָּ הֵיִם שֶׁל שְׁלֵמָה הִיא, שֶׁהַרִי בִּיבּוֹם אִין מִצּוֹת הַתּוֹרָה חוֹבָה עַל הַגְּבֵרָא, אֵלֹא שְׂמִצּוֹת הַתּוֹרָה הִיא שְׁתַּתְּקִים יִבּוֹם בְּאִשָּׁה, וְהַטִּילָה הַתּוֹרָה אֶת הַחוֹבָה עַל הַגְּבֵרָא, וְכִיּוֹן שֶׁכֵּן סוֹבֵר הַיִּים שֶׁל שְׁלֵמָה", שְׂאֵם יֵשׁ לְפָנָיו שְׁתֵּי אִפְשָׁרוּיּוֹת, אוֹ שְׁתַּתִּיבֵם רַחֵל לְרַאוּבֵן יִבְמָה אוֹ לָאֵה לְשִׁמְעוֹן יִבְמָה, אִין אַחַד מֵהֶם מַחְוִיִּב לְעִשׂוֹת טְצַדִּיק שְׁתַּתִּיבֵם לּוֹ יִבְמַתּוֹ, כִּיּוֹן שְׂאֵם תַּתִּיבֵם יִבְמַתּוֹ שֶׁל זֶה לֹא תַתִּיבֵם יִבְמַתּוֹ שֶׁל זֶה, וְלְעַנְיַן מִצּוֹת יִבּוֹם מָה לִּי זֹאת מָה לִּי אַחֲרָת, וְחִידוּשׁ הוּא.

ואחין מן האב, כלומר: אותן מקצת ודאין שאין להם בין בני התערובות אלא אח מן האב, הרי אלו בלבד הן שמייבמין, היות שאם לא אשת אחיו היא, הרי אינה אלא זרה לו, ומותרת לו אחר שחלצה משאר הודאין.

אם היו מקצתן של הודאין⁽¹⁰⁾ כהנים האסורים בחלוצה, ומקצתן של הודאין שאינם כהנים.

הרי הכהנים חולצין ואסורין לייבם, כי היות ואי אפשר להם לייבם אלא אם חלצו הנשים משאר הודאין, הרי נמצאת כל אשה שהיא ספק חלוצה ספק יבמתו, וחלוצה אסורה לכהן.

ואלו שאינם כהנים הם אלו שמייבמין.

היו מקצתן של הודאין כהנים, ומקצתן של הודאין היו לבני התערובות גם אחין מן האב בלבד, ועל דרך שנתבאר לעיל שהיו להם בין בני התערובות אח גוסף מן האם בלבד, שכבר נתבאר שאף אלו אינם יכולים לייבם שמא היא אשת אחיהן מן האם —

אלו ואלו חולצין ולא מייבמין, כהנים אינם מייבמין שמא חלוצה היא, והשאר אינם מייבמין שמא היא אשת אח מן האם בלבד.

צט-א תנו רבנן:

א. יש מי שחולץ לאמו מספק.

ב. ויש מי שחולץ לאחותו מספק.

ג. ויש מי שחולץ לבתו מספק, ומפרש לכולהו ואזיל.

ומפרשת הברייתא את כל שלשת האפשרויות שנזכרו:

א. יש חולץ לאמו מספק, כיצד:

אמו [של החולץ] ושמה רחל, ואשה אחרת ששמה חנה, ולהן [שהיו להן] שני זכרים ודאין, יוסף לרחל וחצרון לחנה —

חזרו רחל וחנה וילדו שני זכרים אחרים במחבא ונתערבו שני זכרים אלו —

ובא בנה של זו, יוסף בנה של רחל — שהוא אחיו של אחד מן התערובות — ונשא את חנה אמו של זה [של חצרון] —

ובנה של זו חצרון בנה של חנה — שהוא אחיו של השני מן התערובות — נשא את רחל אמו של זה [של יוסף].

ומתו יוסף וחצרון בלא בנים, והוזקו נשותיהם ליבום, כל אחת לאחד מבני התערובות שהרי אחיהם הוא.

הרי זה, אחד מן התערובות חולץ לשתיהן לרחל וחנה שמא אשת אחיו היא.

האם" היינו יוסף.

10. כתב רש"י: מקצתן של הודאין "ותערובותן" כהנים; ולכאורה אין נפקא מינה אם התערובות היו כהנים, ואפילו אם היו התערובות חללים [וכגון שנתגרשה אמם והחזירה אביהם הכהן

ראובן — יש לו בין בני התערובות את בנה של חנה מראובן שהוא אחיו מן האב, ויש לו — שהוא בן רחל — ביניהם גם את בנה של רחל מבעוז שהוא אחיו מן האם בלבד.

וזה הוא שאמרו: "מקצתן אחין מן האב", היינו עובד ושלשת האחרים, "ומקצתן אחין מן